

SPOMINI

na športno tekmovanje

Ko sem obiskoval tretji razred glavne šole v Pliberku, me je po telovadni uri nagovoril učitelj z besedami: „Ti si zelo hiter, zato boš sodeloval na tekmovanju lahke atletike.“

Ugovor tedaj sploh ni bil možen, nikoli se ne bi bil upal ugovarjati učitelju.

V resnici sem se veselil, da bom del ekipe, ki se bo merila z drugimi vrstniki v panogah tek, skok v daljino in metanje usnjene žogice. Učitelj je še dodal: „Od zdaj naprej moraš doma vsak dan teči najmanj dva kilometra in vaditi tek na 60 metrov.“

Ker sem bil zelo ubogljiv, sem to nalogo z vnemo in resnostjo tudi opravil.

Mogoče sem z resnostjo celo malo pretiraval. Nekega dne sem tekel po travniku, kjer je moj stari oče, dedej, ravno pasel krave. Ko sem se mu približal, je zaklical: „Pepej!“ Ker mu nisem odgovoril in se vedel tako, kot bi ga sploh ne bilo, je še enkrat poklical, zdaj malo glasneje: „Peeepelj!“. Jaz pa se nisem odzval, niti ne pogledal v njegovo smer in tekel kar naprej. Zvečer me je nagovoril in vprašal: „Kaj pa je bilo s teboj danes popoldne? „Nič!“ sem mu odgovoril. „Pripravljam se na tekmovanje. Učitelj nam je zabičal, da med tekom ne smemo govoriti!“ Seveda je bil to le izgovor za moje „čudno“ obnašanje in na skrivaj mi je bilo zelo žal, celo sramoval sem se.

Škoda, da mu to nikoli nisem povedal.

Tekmovanje v Borovljah, nekaj tednov navrh, je bilo še kar uspešno, saj smo ekipa iz Pliberka dosegli tretje mesto. Za nagrado nas je učitelj povabil na torto, ki smo jo užili v neki gostilni na poti domov. V avtobusu sem nato moral spoznati, da je bil kos torte zame enostavno prevelik. Vedno bolj mi je postajalo slabo in komaj sem zdržal do doma.

Ko se je poleglo, pa je vseeno prevladalo veselje in ponos na uspešno tekmovanje. Ostal pa je tudi grenak priokus glede ponesrečenega srečanja s starim očetom na „teku mimo krav.“

